

Τράκα τρούκ τὰ παλαμάκια,
δλοι ἄσπρο τοῦ **Κουμπάνια**.

**Προγράμματα Δημαρχικά
ἀνέλπιστα καὶ ἔξαρτικά.**

Προγράμματα Δημάρχων ἰδῶ κι' ἐκεῖ κυττάζω
κι' ἀπ' ἄκρη ἕως ἄκρη μὲ στόμφο τὰ διαβάζω.
Τὶ σχέδια μεγάλα! τὶ θαύματα πομπώδη!
τὸν Δῆμο μας ἀλήθεια θὲ νὸ τὸν κάμουν ὁδοί.
Τὶ θέατρα θὰ ἴδουμε καὶ τὶ δειδροφυντεῖαις!
τὶ κήπους, τὶ σχολεῖα, τὶ δρόμους, τὶ πλατεῖαις!

Τοῦ Δήμου τὸ Ταμεῖο μὲ λίρα θὰ γεμίση
καὶ ὅλα του τὰ χρέη μὲ μιὰ θὰ ἐξοφλήση
κι' ἐκεῖ ποῦ ἦσαν πέντε τὰ ἔσοδα τοῦ Δήμου,
θὰ πᾶνε δεκαπέντε καὶ εἴκοσι... ψυχὴ μου!
Ἄπο νερά καὶ βρύσαις κατακλυσμός θὰ ἦναι
καὶ θάλασσα θὰ γίνουν αἱ προσφιλεῖς Ἀθῆναι.

Ἡ Πόλις μας θὰ μοιάζη καμαρωμένη νύφη,
θὰ λείψουν μιὰ γιὰ πάντα ἢ Ἐδλογιαῖς κι' οἱ Τύφοι,
ὅτι ἄρρωστος κανένας θὰ πέφτη ἰστὸ κρεββάτι
καὶ οἱ γιατροὶ θὰ φύγουν ἀπ' τὸ πολὺ κρεσάτι.
Ἄπο μιὰ ὥρα σ' ἄλλη ὁ κόσμος θὰ παχαίνει
κι' ὁ θαῦμα τῶν θαυμάτων! ψυχὴ δὲν θὰ πεθαίνει.

Κουνοῦπι, σκνίπα, ψύλλος καὶ μυῖγα δὲν θὰ μῶνη,
τῶν φώτων ἢ Ἐστία Παράδεισος θὰ γίνη,
κι' οἱ φίλοι μας οἱ Φράγχοι μὲ ὅλο τῶν τέσκερι
ἰδῶ θὰ τὸ γλεντοῦνε χειμῶνα καλοκαίρι.
Παντοῦ ζωή, ὑγεία, νερά, δροσισαῖς καὶ κρῖνα...
Μανδρίος ἐκεῖνος ποῦ ζῆ μὲς ἰστὴν Ἀθῆναι!

**Κι' ἀπ' ἰδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ
Σύμβουλοι Δημοτικοί.**

Τὶ ὀνόματα Συμβούλων εἰς τοὺς τοίχους κολλημένα
καὶ δὲν παύουνε ἀκόμη νὰ κολλοῦνε ὀλοένα.
Σ' ὅποιο μέρος σταματήσης καὶ ἀπ' ὅπου κι' ἂν περῶσης,
ἵνα ὄνομα Συμβούλου τυπωμένο θὰ διαβῶσης.
Μὲ Συμβούλους τὰ σοκάκια ἐπλημμύρησαν κι' οἱ δρόμοι,
μαγαζιά, ταβέρναις, μάνδραις κι' οὐρητήρια ἀκόμη.

Τὶ Συμβούλων ἀφθονία! ἑκατὸν πενήντα τόσσοι
κι' ὁ καθένας μας δὲν ξέρει ποῦ τὸν ψῆφο του νὰ δώση.
Μὰ κι' ἐγὼ ἐκεῖ ποῦ τρέχω ὅλο ἴσως μου κυττάζω,
γιατὶ μὲς ἰστὴν τόση φούρια καὶ τὴν τρέλλα τῶν τρομάζω,
μήπως κανενὸς Συμβούλου μὲς ἰστὸ δρόμο τοῦ καπνίσω
καὶ γιὰ χάρι τὸνομά του εἰς τὴν ῥάχη μου κολλήσω.

**Ῥωμῆέ μου πῆδα
καὶ ἰστὴ Χαλκίδα.**

Μὲς ἰστὴ Χαλκίδα ὁ χρυσὸς Γαζέπης βασιλεύει
καὶ ὁ ἀντίπαλος γιατρός σαστίζει καὶ χαζεύει.
Μ' ὄσαις κι' ἂν δίνῃ συνταγιαῖς, μ' ὄσα κι' ἂν πῆ κι' ἂν κάνῃ
ὅλα ἰστὸ βρόντο θὲ νὰ πᾶν καὶ κόπους μόνο χάνει.
Ἄμα ἰστὸν τόπο δὲν περνῶς, μὲ μαῦρα θὰ χορτάσης
κι' ἄς ἦσαι καὶ ἄς λέγῃσαι γιατρός Καραναστιάσης.
Καὶ ἂν κι' αὐτὸς ὁ **Τρε Γαρπέ** κι' ὁ **Μιχαλῆς** ἀκόμα
μὲ τοῦ κυρίου Δόκτορος ἐτάχθησαν τὸ κόμμα,
μὰ ὅλα τᾶσπρα θὰ ῥιχτοῦν ἰστὴν κάλη τοῦ Γαζέπη,
γιατὶ σ' αὐτὸν ἀληθινὰ ἡ Δημαρχία πρέπει.
Ἔιν' ἀνθρωπος μὲ φρόνημα, μὲ νοῦ γερὸ καὶ τρόπο
καὶ ἀπὸ λύσσα βέβαιη ἐγλύττωσε τὸν τόπο
κι' ἐκεῖ ποῦ ἦταν γιὰ νερὸ τὰ μάτια τῶν γαρίδα,
τώρα χρυστάλλιναις πηγαῖς ποτίζουν τὴν Χαλκίδα.
Γι' αὐτὰ καὶ ἄλλα ὁ γιατρός γιὰ Δήμαρχος δὲν κάνει
καὶ ἄς φροντίσῃ μερικὸς ἀρρώστους νὰ πεθάνῃ.
Ἄλλὰ κι' ἐκεῖνος ἄρχισε σὰν σκοῦρα νὰ τὰ βλέπῃ...
Ζήτω λοιπὸν καὶ ὁ **Ῥωμῆος** φωνάζει τοῦ Γαζέπη.

Κι' ἀπὸ τὴ Σύρα σήμερα καλοὶ μᾶς ἦλθαν στίχοι,
ἀλλ' ὅμως ἔφθασαν ἀργὰ κατὰ κακὴ μας τύχη.
Ὅσπερ, καλοὶ μου Συρῖανοί, πρυσμένετε ὀλίγο
καὶ ἰστὸ ἄλλο φέλλο καὶ γιὰ σᾶς τὸ στόμα μου ἀνοίγω.

Σᾶς ἔγραψα πῶς τὸν **Ῥωμῆο** διπλὸ θὲ νὰ τὸν βγάλω,
μὰ εἶναι καὶ μπελᾶς πολὺς καὶ ἔξοδο μεγάλο.
Γι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ σήμερα ἐκδίδεται μονός...
Ἀὐτὰ καὶ μὲνω, κύριοι, θεράπων ταπεινός.